

БОРИС ПАСТЕРНАК

СРЕЩА

Част 17 от „Стихотворенията на Юрий Живаго“

Превод от руски: Кирил Кадийски, 1990

chitanka.info

Навял е сняг до кръста,
до стрехите почти.
Ще ида вѣн на въздух,
а вѣн, на прага — ти.

Без шапка, без шушони,
с палтенце тѣнко пак
вълнението гониш
и дѣвчеш мокър сняг.

Дървета и огради
се губят сред мъгла.
И ти сред снегопада
дотук си чак дошла.

И капки по ръкава
в маншета ти текат.
като роса остават
косата да сребрят.

И кичурът раздърпан
е озарил: лице
и фигура, и кърпа,
и дреха, и ръце.

Лицето в мокър сняг е,
в очите ти — печал.
И сякаш те е някой
с един замах отлял.

Като че гайка здрава
от нечи рѣце
навила си направо
на моето сърце.

*Чертите кротки в него
навеки се таят
и как да се засегне,
че е жесток светът.*

*И в преспите дълбоки
двои се вечерта
и между нас не мога
да тегля аз черта.*

*Но кой съм, ти коя си,
когато вече друг
мълва за нас разнася,
а нас ни няма тук?*

Издание:

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.